

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 07/29004, 07/29003 en
07/29006 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, en
van de voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van
7 augustus 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 juli 2007 is ten aanzien van appellant een vrijheidsontnemende maatregel toegepast, die nadien is voortgezet. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 17 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op 8 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het door appellant tegen de vrijheidsontnemende maatregel ingestelde beroep ongegrond verklaard en heeft de voorzieningenrechter van die rechtbank, voor zover thans van belang, het door appellant tegen de afwijzing van de aanvraag ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 augustus 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

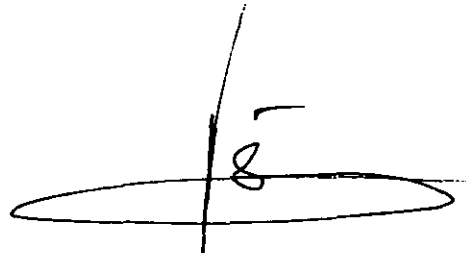
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 augustus 2007

307.

Verzonden: 31 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productiel
H

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 29003 (beroep)
AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter van 7 augustus 2007

in de zaak van:

geboren op van Pakistaanse nationaliteit, verblijvende in
het Detentiecentrum op Schiphol-Oost,
verzoeker,
gemachtigde, tevens raadsman: A. Portier, rechtshulpverlener bij de Stichting Rechtsbijstand
Asiel te Arnhem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 12 juli 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 17 juli 2007 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 18 juli 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 18 juli 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 8 juli 2007 aan verzoeker op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van 8 juli 2007 aan hem op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoeker heeft op 18 juli 2007 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 29003 (beroep)
AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

2

- 1.4 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 31 juli 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

Het verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen in het kader van de zogenoemde aanmeldcentrumprocedure (ac-procedure). Een aanvraag kan in dat kader worden afgewezen, indien dit zonder schending van eisen van zorgvuldigheid binnen 48 proces-uren kan geschieden.
- 2.5 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoeker heeft als buschauffeur op 20 januari 2007 een verkeersongeluk veroorzaakt waarbij dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Verzoeker is daarom door de politie gearresteerd. Tijdens zijn detentie is verzoeker mishandeld. Verzoeker is na 24 uur vrijgelaten. Als gevolg van het ongeluk wordt verzoeker gezocht door de families van de slachtoffers, de eigenaar van de bus en de politie. Verzoeker is daarom op aanraden van zijn broer naar Nederland gevlucht.
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit – samengevat en voor zover van belang – op het volgende standpunt gesteld. Verzoeker heeft ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute toerekenbaar geen documenten overgelegd. Voorts heeft verzoeker tegenstrijdige, bevreemdend wettende en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd, zodat zijn relaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Verzoeker komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 Vw.
- 2.7 Verzoeker heeft hier tegen – samengevat en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte verzoekers asielaanvraag afgewezen. Het bestreden besluit is niet binnen 48-proceduren uitgereikt, zodat niet sprake is van een AC-besluit. Het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de asielaanvraag is reeds op 8 juli 2007 gestart op het moment dat verzoeker door de Koninklijke Marechaussee werd gehoord. Verweerder gebruikt in het nader gehoor de verklaringen uit het gehoor van 8 juli 2007 en stelt dat deze tegenstrijdig zijn met de verklaringen uit het eerste

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 29003 (beroep)

AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

3

gehoor. Bovendien heeft de gemachtigde voornoemd rapport van het gehoor van 8 juli 2007 pas op 17 juli 2007 ontvangen, zodat dit niet met verzoeker kon worden nabesproken. Voorts is dit gehoor waarschijnlijk afgenomen in het Engels en niet op grond van artikel 38 Vw in een taal die de vreemdeling beheerst. De door verweerder genoemde tegenstrijdigheden in het eerste gehoor van 13 juli 2007 over verzoekers woonplaats, zijn laatste werkdag en de detentie zijn het gevolg van een miscommunicatie naar aanleiding van de vraagstelling van verweerder. Ook heeft verzoeker enkel verklaard dat hij vermoedt dat hij op zijn eigen paspoort is uitgereisd. Tijdens het nader gehoor heeft hij willen uitleggen dat hij niet Nederland is ingereisd op zijn eigen paspoort. Voorts heeft verzoeker inzake zijn reisroute alles verklaard dat hij wist. Verzoeker acht het niet vreemd dat hij het merk van zijn bus niet kan noemen. De werkwijze van de Pakistaanse politie is niet bevreemdend. Verzoeker legt ten slotte ter onderbouwing van zijn relaas in beroep een kopie van een proces-verbaal van de Pakistaanse politie over het busongeluk over.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.8 De 48-uurstermijn vangt doorgaans aan zodra verzoeker is overgebracht naar het aanmeldcentrum. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft in een uitspraak van 16 februari 2004 (kenmerk: 200308127/1) geoordeeld dat de 48-uurstermijn onder omstandigheden voordat verzoeker is overgebracht naar het aanmeldcentrum kan aanvangen, namelijk indien op een eerder moment sprake is van onderzoekshandelingen door verweerder. Een dergelijke situatie doet zich uitsluitend voor indien gesproken kan worden van daadwerkelijk onderzoek, gericht op de beoordeling van de (in te dienen) asielaanvraag.
- 2.9 Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de 48-uurstermijn is overschreden. Verzoeker is op 8 juli 2007 om 22.10 uur door de Koninklijke Marechaussee gehoord in verband met het ontbreken van documenten en de toegangsweigering. Uit het proces verbaal van het gehoor kan niet worden opgemaakt dat tijdens het gehoor daadwerkelijk met onderzoek naar de (in te dienen) asielaanvraag is begonnen. Dat verzoeker tijdens het gehoor spontaan een en ander heeft verklaard omtrent zijn asielrelaas maakt het voorgaande niet anders. Met het gehoor van 8 juli 2007 is de 48-uurstermijn derhalve niet aangevangen. Van overschrijding van die termijn is dan ook geen sprake.
- 2.10 Voor zover verzoeker stelt dat hij ten onrechte op 8 juli 2007 niet in zijn eigen taal is gehoord, overweegt de voorzieningenrechter dat artikel 38 Vw slechts betrekking heeft op een gehoor ten aanzien van de aanvraag. Onder rechtsoverweging 2.9 is reeds overwogen dat verzoeker op 8 juli 2007 niet in het kader van de (in te dienen) aanvraag is gehoord zodat artikel 38 Vw niet van toepassing is. Bovendien is gesteld noch gebleken dat verzoeker, doordat zijn gemachtigde pas op 17 juli 2007 in het bezit is gekomen van het proces-verbaal van het gehoor op 8 juli 2007, in zijn belangen is geschaad. Daarbij weegt de voorzieningenrechter mee dat de verklaringen die verzoeker in dat gehoor heeft afgelegd niet aan het bestreden besluit of het daarin ingelaste voornemen ten grondslag zijn gelegd.
- 2.11 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)
 AWB 07 / 29003 (beroep)
 AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

4

- 2.12 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.13 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
- 2.14 Verweerder heeft in C1/3.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) beleidsregels neergelegd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C1/3.2.3 Vc heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:
- Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.*
- 2.15 Verzoeker heeft geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden overgelegd. Verweerder heeft het ontbreken van deze documenten in redelijkheid aan verzoeker kunnen toerekenen. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter als volgt.
- 2.16 Verzoeker heeft verklaard dat het ontbreken van deze documenten hem niet is toe te rekenen omdat hij alle documenten aan zijn vriend heeft afgegeven. Op verzoeker rust echter een eigen verantwoordelijkheid om zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas met zoveel mogelijk documenten te onderbouwen. De omstandigheid dat verzoeker zijn reisdocumenten heeft afgegeven aan zijn vriend waarmee hij is ingereisd, ontslaat hem niet van die verantwoordelijkheid. Ook heeft verzoeker wisselende verklaringen afgelegd omtrent zijn paspoort. Zo heeft hij tijdens het eerste gehoor op bladzijde 2 verklaard dat hij met een paspoort op zijn eigen naam Pakistan is uitgereisd en hij vanaf Zuid-Afrika gebruik heeft gemaakt van een ander paspoort. Vervolgens heeft verzoeker in het nader gehoor op bladzijde 5 verklaard dat hij niet op zijn eigen paspoort is uitgereisd, om ten slotte te verklaren dat hij het niet meer weet. Ten slotte heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat verzoeker onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Verzoeker heeft niet kunnen vertellen met welke luchtvaartmaatschappij hij is gevlogen en wat het vluchtnummer is geweest. Verweerder heeft deze omstandigheden in het nadeel van verzoeker bij het onderzoek van de geloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen betrekken.

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 29003 (beroep)
AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

5

- 2.17 Met toepassing van de in C1/3.2.3 Vc weergegeven maatstaf heeft verweerder in redelijkheid kunnen vaststellen dat de verklaringen van verzoeker over zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn.
- 2.18 Verzoeker heeft in het eerste gehoor verklaard nooit te zijn gearresteerd en dat hij onafgebroken op zijn thuisadres heeft verbleven tot aan zijn vertrek. In de correcties en aanvullingen van 14 juli 2007 heeft verzoeker echter aangegeven dat hij 24 uur is vastgehouden door de politie en dat hij na het ongeluk in verschillende plaatsen heeft gewoond. Op zichzelf komt de vreemdeling het recht toe om de verklaringen die hij in de gehoren heeft afgelegd, te corrigeren door middel van correcties en aanvullingen. In het onderhavige geval is echter niet gebleken dat tijdens het eerste gehoor sprake was van een miscommunicatie waardoor verzoeker zijn antwoorden later moest corrigeren. Tijdens het eerste gehoor op bladzijde 5 is immers aan verzoeker gevraagd *"Bent u verder ooit door iemand tegen uw zin vastgehouden, waar dan ook, door wie dan ook, om welke reden dan ook?"*. Verzoeker heeft die vraag ontkennend beantwoord. Voorts is verzoeker tijdens het eerste gehoor onder meer gevraagd of hij op zijn thuisadres heeft gewoond tot op het moment van vertrek uit Pakistan en of hij daar onafgebroken heeft gewoond, hetgeen verzoeker bevestigend heeft beantwoord. Gelet op de duidelijke vraagstellingen van de gehoorambtenaar en in aanmerking genomen dat uit het verslag van eerste gehoor niet blijkt dat verzoeker deze vragen niet begreep, heeft verweerder de correcties en aanvullingen op dit punt als tegenstrijdig kunnen aanmerken met zijn verklaringen in het eerste gehoor.
- 2.19 Ook heeft verzoeker tijdens het nader gehoor niet kunnen aangeven welk merk de bus had die hij bestuurde. Ter zitting heeft verzoeker gesteld dat hij de vraag niet kon beantwoorden omdat hij niet begreep wat bedoeld werd met het woord "merk". Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. In het nader gehoor heeft verzoeker op bladzijde 8 echter verklaard dat hij het merk wel heeft geweten en dat er *"veel Toyota's en Suzuki's"* zijn, maar dat hij het merk van zijn auto nu niet weet. Uit dit antwoord is af te leiden dat verzoeker wel degelijk begreep wat met het woord "merk" bedoeld werd.
- 2.20 Voorts heeft verweerder het bevreemdend kunnen achten dat verzoeker niet direct op de plaats van het ongeluk is aangehouden door de politie. Verweerder heeft het tevens bevreemdend kunnen achten dat verzoeker de afhandeling van de zaak aan zijn broer heeft overgelaten en hij documenten heeft getekend zonder te weten wat hierin stond. Verzoeker heeft voor deze handelwijze geen afdoende verklaring gegeven. Ten slotte maakt het proces-verbaal van de Pakistaanse politie, afgezien van de omstandigheid dat het een kopie betreft en het niet vertaald is, het voorgaande niet anders aangezien het pas in beroep is overgelegd en verzoeker niet heeft aangetoond dat het proces-verbaal niet eerder door zijn broer naar Nederland gefaxt had kunnen worden.
- 2.21 Verweerder hoefde dus niet uit te gaan van de juistheid van de verklaringen die verzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw. De aanvraag is dus niet gegrond op omstandigheden die op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c danwel d, Vw een rechtsgrond voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiel vormen.

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 29003 (beroep)

AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

6

-
- 2.22 Er is dus geen grond voor het oordeel dat verweerder de aanvraag van verzoeker op ontoereikende gronden heeft afgewezen.
- 2.23 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.24 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.25 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.26 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond. Indien de rechtbank de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, kan zij ingevolge artikel 106, eerste lid, Vw aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.
- 2.27 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- 2.28 Verweerder voert het beleid dat de vrijheidsontnemende maatregel wordt voortgezet, indien de aanvraag binnen de ac-procedure is afgewezen (C3/12.3.5 Vreemdelingen circulaire 2000). Eiser heeft hier tegen in beroep aangevoerd dat de bewaring dient te worden opgeheven.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.29 De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.30 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.31 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.32 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

zaaknummer: AWB 07 / 29004 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 29003 (beroep)
AWB 07 / 29006 (vrijheidsontneming)

7

3. Beslissing

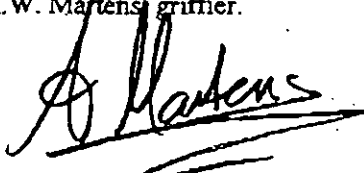
De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

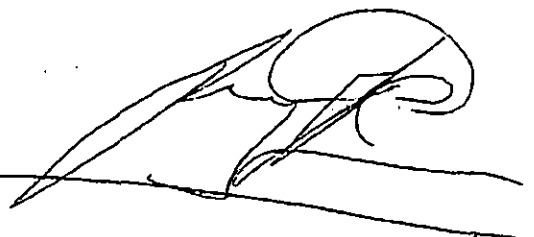
De rechtbank:

- 3.3 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.4 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Greeuw, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 7 augustus 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens, griffier.

Afschrift verzonden op : 08 AUG. 2007

Coll: AHZ

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

voor afsnijdend afschrift.

aan de rechtbank te 's-Gravenhage

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer

lione van etten

assla huber

cheryl lucassen

astrid portier

jan keim van rijswijk

mieke van willigen

advokaten en prokureurs

treez derksen

jose peete binkhorst

luana pomic

anne-marie witterveld

administratie

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 AUG 2007	
ZAANKR.	200705865/102
AAN	200705865/102
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak

Raad van State

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 - 365 1380

Arnhem: 15 augustus 2007

3877-A

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake beroep Awb 07/29003

Alsmede hoger beroep inzake vrijheidsontneming Awb 07/29006

Naam: de heer

Geboren op :

Land van herkomst: Pakistan

(CR)V-nummer:

Geeft te kennen:

De heer van Pakistaanse nationaliteit, geboren op zonder vaste woon- of verblijfplaats, ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr. A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (productie 1), gedateerd 7 augustus 2007 en waarvan op 8 augustus 2007 een afschrift werd verzonden, waarbij Het beroep in de asielzaak ongegrond wordt verklaard; En het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond wordt verklaard; Alsmede het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding wordt afgewezen..

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appèlschrift rust op de navolgende grieven:

Grief 1:

Onder punt 2.8 van de uitspraak overwoog de rechtbank dat:

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft in een uitspraak van 16 februari 2004 (200308127/1) geoordeeld dat de 48-uurs-termijn onder omstandigheden voordat verzoeker is overgebracht naar het aanmeldcentrum kan aanvangen, namelijk indien op een eerder moment sprake is van onderzoekshandelingen door verweerder. Een dergelijke situatie doet zich uitsluitend voor indien gesproken kan worden van daadwerkelijk onderzoek, gericht op de beoordeling van de (in te dienen) asielaanvraag.

Onder punt 2.9 oordeelt de rechtbank ten onrechte dat:

Verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de 48-uurstermijn is overschreden. Verzoeker is op 8 juli 2007 om 22.10 uur door de Koninklijke Marechaussee gehoord in verband met het ontbreken van documenten en de toegangsweigering. Uit het proces verbaal van het gehoor kan niet worden opgemaakt dat tijdens het gehoor daadwerkelijk met het onderzoek naar de (in te dienen) asielaanvraag is begonnen. Dat verzoeker tijdens het gehoor spontaan een en ander heeft verklaard omtrent zijn asielrelaas maakt het voorgaande niet anders. Met het gehoor van 8 juli 2007 is de 48-uurstermijn derhalve niet aangevangen. Van overschrijding van die termijn is dan ook geen sprake.

Appellant kan zich met dit oordeel van de rechtbank niet verenigen, omdat het in strijd is met de ratio van de jurisprudentie inzake de start van de 48-uurs-termijn in een zogenaamde AC-procedure, indien de Nederlandse autoriteiten van alles aan een vreemdeling zouden mogen vragen, indien men het maar geen (nader) gehoor noemt.

Hierbij is van belang dat appellant niet tijdens dat gehoor spontaan een en ander heeft verklaard omtrent zijn asielrelaas. In het proces-verbaal staat zelf aange tekend dat appellant *desgevraagd* heeft verklaard, hetgeen dus niet spontaan is gebeurd. Bovendien stottert appellant behoorlijk, waardoor hij niet uit zichzelf onnodig allerlei verklaringen spontaan aflegt.

Echter, het is niet zo zeer bepalend of appellant die verklaringen zelf spontaan heeft afgelegd, of dat de Kmar hem asielrelevante vragen heeft gesteld, maar bepalend voor het oordeel dat de 48-uurstermijn op dat moment is begonnen, is het feit dat de IND deze verklaringen heeft gebruikt voor de beoordeling van het asielverzoek, zodat de IND zelf het moment waarop de 48-uurstermijn is gaan lopen heeft vervroegd.

In het tweede lid van artikel 3.110 van het Vreemdelingenbesluit staat vermeld dat tijdens de afname van het eerste gehoor geen vragen omtrent de beweegredenen van de (asiel)aanvraag worden gesteld. Vaak ziet men in een rapport van eerste gehoor dat een asielzoeker uit eigen initiatief vertelt over zijn redenen om asiel aan te vragen, maar dan wordt diegene normaliter door de gehoormedewerker afgekap en verteld dat zulks in het nader gehoor aan de orde komt. De ratio van deze handelswijze wordt tenietgedaan indien de Nederlandse staat tijdens andere gehoren asielrelevante verklaringen zou mogen optekenen.

Voor wat betreft herhaalde asielaanvragen heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak in een uitspraak d.d. 15 november 2004 (productie 2) bepaald dat de 48-uurs-procedure gaat lopen op het moment dat asielrelevante vragen worden gesteld, waardoor niet enkel organisatorische en/of beheersmatige handelingen worden verricht. In die uitspraak oordeelde de Afdeling dat de indiening van de aanvraag soms eerder plaatsvindt, nadat enig op de in te dienen aanvraag gericht onderzoek heeft plaatsgevonden. In dat geval moet worden aangenomen dat de 48-uurstermijn met de aanvang van onderzoek is gaan lopen. Nu de IND tijdens het nader gehoor aan appellant meermalen verklaringen heeft tegengeworpen die hij tijdens het gehoor bij de Kmar zou hebben afgelegd, heeft de IND (zij het wellicht achteraf gezien en onbewust) zelf de aanvang van de 48-uurstermijn vervroegd.

Het onderzoek naar de inwilligbaarheid van dat asielverzoek is gestart op 8 juli 2007 om 22.10 uur, doordat de IND die verklaringen uit het proces-verbaal van de Kmar bij de behandeling van het asielverzoek heeft gebruikt.

Grief 2:

Onder punt 2.10 van de uitspraak overwoog de rechtbank dan ook ten onrechte dat:

Onder rechtsoverweging 2.9 is reeds overvogen dat verzoeker op 8 juli 2007 niet in het kader van de fin te

dienen) aanvraag is gehoord zodat artikel 38 Vw niet van toepassing is.

Appellant kan zich hiernmee niet verenigen, waartoe verwezen wordt naar de eerste grief. Ook hier geldt dat het niet de bedoeling kan zijn dat de Kmar, of welke andere Nederlandse autoriteit dan ook, ongelimiteerd gehoren kan afnemen, waarbij aan het gehoor een andere titel wordt gegeven en welke rapport of proces-verbaal nadien door de IND wordt gebruikt bij de behandeling van de asielaanvraag.

Op het moment dat de IND dat proces-verbaal heeft gebruikt bij de behandeling van de asielaanvraag, in casu bij de afname van het nader gehoor, gaan alle regels voor de correcte afhandeling van een asielverzoek ook gelden en aldus is artikel 38 Vw geschonden, omdat appellant is gehoord in de Engelse taal die hij niet afdoende beheerst en dat gehoor is gebruikt bij de behandeling van zijn asielaanvraag.

Voorts heeft de rechtbank onder dat punt overwogen:

Dat gesteld noch gebleken zou zijn dat verzoeker, doordat zijn gemachtigde pas op 17 juli 2007 in het bezit is gekomen van het gehoor op 8 juli 2007, in zijn belangen is geschaad. Daarbij weegt de voorzieningenrechter mee dat de verklaringen die verzoeker in dat gehoor heeft afgelegd niet aan het bestreden besluit of het daarin ingelaste voornemen ten grondslag zijn gelegd.

Appellant kan zich met dit oordeel niet verenigen, omdat hij wel heeft gesteld in zijn belangen te zijn geschaad. Appellant brengt dit punt niet voor niets naar voren. Zijn advocaat is veel kostbare tijd kwijt geweest met zoeken waarover de contactambtenaar het had inzake de verklaringen van 8 juli 2007 tijdens de afname van het nader gehoor. De rechtshulpverlening kreeg dat gehoor pas nadat de nabespreking met appellant al had plaatsgevonden.

Maar ook ter zitting werd nog eens uitgelegd dat het niet terzake doet of die verklaringen al dan niet in het voornemen of de beschikking zijn terechtgekomen, nu appellant daarmee uitgebreid werd geconfronteerd tijdens het nader gehoor en hij daarover flink aan de tand werd gevoeld. Zoiets is sfeerbepalend, terwijl appellant daarna nog eens zijn asielmotieven uiteen moest zetten.

Het gaat niet aan om een asielzoeker eerst indirect voor leugenaar uit te maken, om vervolgens te vragen of hij zijn asielverzoek wenst toe te lichten!

Grief 3:

Onder punt 2.16 van de uitspraak wordt ten onrechte aan appellant tegengeworpen dat hij tegenstrijdig zou hebben verklaard over het paspoort dat werd gebruikt tijdens zijn uitreis uit Pakistan. Appellant stelt dat deze miscommunicatie heeft plaatsgevonden vlak nadat hij eerst zo was doorgezaagd over zijn verklaringen afgelegd bij de Kinar. Dit illustreert dus het voorafgaande betoog.

Onder punt 2.18 van de uitspraak oordeelt de rechtbank ten onrechte dat appellant zou dienen aan te geven waarom hij correcties wenste in te dienen op het rapport van eerste gehoor. Met alle respect, maar als een asielzoeker bij elke correctie moet aangeven waarom een correctie wordt gemaakt, dan is het einde zoek. De rechtbank was er niet bij tijdens de afname van het eerste gehoor en evenmin is een bandopname beschikbaar, zodat niet buiten redelijke twijfel is dat het rapport een 100 % getrouwe weergave zou zijn van het aldaar besprokene.

Onder punt 2.19 van de uitspraak oordeelt de rechtbank ten onrechte dat appellant tijdens het nader gehoor het merk van zijn busje niet heeft geweten. De rechtbank verwijst daarbij naar het feit dat er in het Nederlands meermalen het woord merk staat, echter de rechtbank vergeet hierbij dat niet meer valt te achterhalen wat er exact vertaald is. Ter zitting legde de tolk uit dat appellant de vraag aldus zou hebben begrepen dat hem werd gevraagd hoe hij zijn bus herkende, maar hem werden tijdens het nader gehoor geen voorbeelden van merken auto's gegeven, terwijl appellant ter zitting wel een "aha-gevoel" kreeg toen er merken werd opgesomd.

Onder punt 2.20 van de uitspraak wordt onder andere door de rechtbank ten onrechte overwogen:

Dat de overlegging van het proces-verbaal, afgezien van de omstandigheid dat een kopie betreft en het niet is vertaald, een en ander niet anders maakt aangezien het pas in beroep is overgelegd en verzoeker niet heeft aangetoond dat het niet eerder door zijn broer naar Nederland gefaxt kon worden.

Appellant meent dat een fax altijd een kopie en geen origineel document betreft en appellant had uitgelegd dat en waarom een vertaling op zo korte termijn niet gerealiseerd kon worden. Voorts heeft appellant verklaard dat hij zijn broer niet zo snel telefonisch heeft kunnen bereiken en dat

zijn broer vanwege de chaotische toestand aldaar niet op zo'n korte termijn dat document heeft kunnen faxen.

Deze problematiek is inherent aan de AC-procedure, en ook als een appellant vanwege die korte termijnen in bewijsproblemen komt, dient geoordeeld te worden dat de zaak niet zorgvuldig binnen de AC-procedure kon worden afgedaan.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

Grief 4:

Onder punt 2.28 van de uitspraak overwoog de rechtbank dat:

Verweerder het beleid woert dat de vrijheidsontnemende maatregel wordt voortgezet, indien de aanvraag binnen de ac-procedure is afgewezen (C3/12.3.5 Vreemdelingencirculaire 2000).

Zoals onder de eerste grief reeds werd betoogd, kan appellant zich niet verenigen met het oordeel dat zijn aanvraag binnen de 48-uurs-procedure zou zijn afgedaan en derhalve meent hij dat de vrijheidsontnemende maatregel ten onrechte werd voortgezet.

Gelet op het voorgaande kan appellant zich evenmin verenigen met de oordelen van de rechtbank neergelegd onder de punten 2.30 en 2.31: het beroep had gegrond verklaard moeten worden en schadevergoeding had toegekend dienen te worden.

PEITUM: Redenen waarom appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Haarlem van 7 augustus 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,
Mr A. Portier Advocaat.

Bijlagen : 2